

Hesten og solen (1949)

Gumlende solsød kløver
mellem de gule tænder
smiler hesten med foraarets
brise i manken.

Solen spejles
i dens blanke lænder,
der bevarer skæret af metal
til maanen som en hov
gaar over himlen.

På vej til byen (1963)

En flimren langs rüderne
pludselig mørkt i kupeen.
Toget smælder gennem en skov.

Vi døser indskrevet i en terning
af appelsin- og cigarluft.

Undervejs gennem løvmassivet
tangeres sjælens bopladser.
Græsgulve i brat akvarielys

insektbrønde. – Nu lysere.
Skoven danser bort et stykke.

Standser. Betragter hvordan
på engene neden for byen
store hængebirke flakker om.

Mødre som med det ufattelige
udbredt over sig passerer forbi
i udkanten af deres børns fortrolighed.

Le tombeau d'Orphée (1963)

selv om jeg jo
er helt klar over at min
gengivelse ikke som landet
ligger har meget for sig vil jeg
alligevel omtale hvor stødt jeg er
ikke over at han polerede i uuger og
derpå trådte 8-9 skridt ind i billedet
for baglæns at komme bort ej heller at
det tog en tiid at hitte den tingest så
køn den er kastet nu stille under vejs
men det støder mig så helt helvedes at
han går at han er så sikker forinden
at han går så utilpas ved sit træf
at han vender ryggen til og ikke
en gang venter til han går
men går at han ikke blir
og står og ser

November (1963)

Ikke at sneen falder og det er ret koldt vejr
blæsende, plager mig o min solsort.
Heller ikke egentlig at den lille sø
under kirsebærtræerne tæt ved banen
falmer og fyger til. Sådan er november.
Men at du i morges sad kold i magnolien
som omspændt af ribben et hjerte
pludselig i snetykning eller forfald.

Tilegnelse (1964)

Se her din provins Lone
Kighul til himmel og færgehavn
Svaner på noret Lodsens flag
(jeg troede sgu lodsen var død)
Aldrig så mange ribs forsamlet
så mange georginer i flom
gennem haverne Så mange fede børn
Solbrændt middagshvile opvask
Køkkenvinduet klart stort
med sin agraman af svaler
tilbagelænet Ellers provins
af brødfugle og skiddenmåger
Kajpaver med grus i fjerene
Måneskinstur i sodet havn
venstrevendt måne efter byger
Bolværksgræs og grus skinnede
Og inden for døren som børn
i pludselig plydsleg på gulvet
hund-og-kat møre efter badet
For os i haven ikke kaj og havn
men koks og cinders (westfalske)

Udenfor (1966)

står baglæns ud foroven & begynder franeden os tilbage og ikke kan være der & må vige & en efterhånden som vi selv trækker men de er svære at få på plads må anbringes være færdige vi mangler bare de sidste tolv men absolut sikre & helt tætte vi er ved at jeg mener oven over de er tynde meget skøre også i forhold til dem på den anden side ja noget efter men er tættere lige som fastere dem oven over som i tykkelse ikke lader dem til især når de nu presses ned af vægten af de fylder lidt mere og vejer søreme godt få lagt bund under dem vi nu begynder at ta ind kan vi anbringe den nederste og således først når vi har sikret os at intet trænger vi begynder fra neden og arbejder os op men

V

Frostnat (1966)

mens dette blev skrevet snakkede børnene inde i deres senge om stjernerne
som for os er uden betydning
mens dette er skrevet senere hvor ingen her i huset længere taler om stjerner
og deres mulige betydning
mens dette jeg har skrevet her handler om stjernerne og deres eventuelle
betydning for os mennesker

Så og så mange lærker (1966)

383 lærker er kommet 384

birketræernes kroner syder (385) som balloner faktisk balloner man blæser
op gasforekomster på stilk nejende som birketræer ja fuldstændig som
birketræer der syder

388 lærker er kommet og synger over muldvarpeskud 389

vinterens søvnveje blottes vinterens søvnveje ligger blottede og fulde af
vand solen rammer dem

en morris kører op over bakken og ned og brummer op gennem hulvejen og
nærmer sig plaskende langs fyrræder

postens morris kommer til syn under 390 lærker

(1968)

henry ind i landskabet han bukker og takker og går ud igen
ind i landskabet henry han bukker og takker og går ud igen
ind i landskabet han bukker henry og takker og går ud igen
ind i landskabet han bukker og henry takker og går ud igen
ind i landskabet han bukker og takker henry og går ud igen
ind i landskabet han bukker og takker og henry går ud igen
ind i landskabet han bukker og takker og går ud henry igen
ind i landskabet han bukker og takker og går ud igen henry
ind i landskabet igen han får blomster og bukker og tipper
over og hænger skråt i luften med fodderne opad og kinden
m bakken halvt halvmodent vedhæng til moderkloden halvt
del i et rekylopspring fra nulhullet henry på kant i rollen
som karlvogn helt helt synlig i bukser og trøje dær oppe på
bakken og se nu hvor roligt en sky tipper over og flere og
lægger sig på ryggen i ligevægt og dær nede ved bækken hans
lille ejendom med gardinerne ud af vinduerne og swingende
døre ude og inde hans kone gynger i neglene i dørtærsken
og glor op på ham mellem sine patter *henry din lort henry*
med kinden mod strygefladen og blomster i hænderne smiler
med omvendt gebis og vokser og vokser og så koger bækken op
med vandklare terninger og skubber dem ind på engen og mens
henry (goe gamle henry, o.a.) vokser og vokser duver de i
balance 20 cm over græsset kubebreve som farer afsted og nu
firer og kanter de sig fri af buske og træer i græsset i mos nede
under dem spræller i ovenlys bækørreder i våd brøndkarse og
henrykte henry griner med omvendte øjne og melder *skak nu nu*
ikke én ensom stund mere de vil komme alle sammen og de vil
parkere i træerne og her vil blive løjer kommers og fekundik
til jeg er helt klar ja og sandt nok sgu hans krop med celler i
vokser ikke til mере henry men større flade m henry-punkter

det prøver at skabe hygge
omkring vores angst
som det skaber hygge
omkring vores personlige bankforbindelser

det gør hvad det kan
for at få en tilværelse
ud af os
og kapitalens andre interesser
(1980)

Per Højholt Fristil om demokrati

Demokratiet betyder folkestyre.
Vi har demokrati, og vi er et demokratisk folk
i Danmark. Vi styrer selv vores land.
Det er folket der sørger for
at det går os godt alle sammen.
Det er os der er retfærdige
og det er også os der behandler alle ens,
både rige og fattige.

I et demokrati *skal* alle være demokratiske.
Sådan er det ikke i et diktatur.
Der er der kun nogle der skal bestemme,
de andre må ikke hvis de vil,
men selv om de er mange er det ikke demokratisk alligevel.

Men i demokratiet er der også frihed, meget,
helst mere og mere, lige meget til dem alle sammen.
Vi skal passe på at de rige ikke får mere
end de fattige af frihed,
for det *skal* være demokratisk.
Et demokrati kan man kende på
hvis de fattige også er frie.

Frihed skal være gratis i demokratiet,
ellers har de fattige ikke råd.
Hvis nogen ikke er frie er det deres egen skyld.
Hvis nogen tager friheden fra nogen andre
kommer de i fængsel, undtagen politiet
og dommerne eller børn,
hvis man kan fange dem.

Alle i demokratiet som arbejder får løn.
Dem der ikke *kan* arbejde får heller ikke løn,
det hedder bistand.
Dem der ikke *wil* arbejde *skal*,
ellers får de ingen løn
og det er udemokratisk.
De arbejdsløse skal også være demokratiske,
for det kan de ikke gøre for,
og når de får arbejde igen
skal de have lige så meget af frihed
som ham der fyrede dem,
der må ikke være forskel.
De arbejdsløse får understøttelse,
det ligner løn meget,
men de arbejder jo heller ikke.

Børnene får demokratiet af deres far,
men ellers af deres mor.
Når de bliver større får de det i skolen,
hvis de passer sine ting og ikke sviner,
fordi demokrati er noget *alle* skal.
(1980)

Mig og 6,5 milliarder (1985)

1.

Hvis jeg skylder min datter 6.50 får hun dem straks,
hvis jeg skylder købmanden 65 kr. får han dem snart,
hvis jeg skylder bilværkstedet 650 kr. betaler jeg også,
selv om checken er dækningsløs.

Hvis jeg skylder skattevæsenet 6.500 kr. får jeg en ordning,
hvis jeg skylder 65000 på mit hus er jeg idiot,
det skulle være det dobbelte, mindst,
for så skylder jeg ikke skattevæsenet mere
end at jeg kan betale værkstedet kontant.
Og så siger man at penge kun er penge.

Klatgæld er en æressag eller en retssag,
prioritetsgæld er vejen til lykken,
statsgæld er samfundets grundvold,
6,5 milliarder, og det hele kører videre.

Penge er overhovedet ikke penge,
penge er forskelle, indtil videre,
og fiktion: Send din selvangivelse
til Statens Kunstmuseum!

Økonomi er løgn og orden, og altså kunst.

2.

Men 6,5 milliarder – ja, undskyld, men jeg synes
så store beløb er ufolkelige, udemokratiske, –
6,5 milliarder, hvor er man lissom selv henne
i det billede? – 6,5 milliarder, er der overhovedet
en Gud foroven, der har råd til Danmarks sag?
6,5 milliarder og hvem er jeg? – 6,5 milliarder
og man tager sig til hodet og ryster det:
Ikke en klink! – 6,5 milliarder? Hold kæft
og stik mig en tier!

Men 6,5 milliarder – det er 1000 til hver,
sådan cirka, enhver, fra vugge til grav,
og 1000 kr., det strax mere Dansk Folkestyre
og Dansk Parlamentalisme og Udsyn, jaja!
1000 kr., det lissom straks mer mig og last og brast
og tæring og næring og samme hammel og alle for én,
som i Krigens Tid, Mor Danmark, For Folket, du!

Men min datter har sgu da ikke 1000 kr.,
det der ret mange børn der ikke har,
mange kan ikke engang tælle til 1000,
de gider ikke, i hvert fald: det det samme hele vejen!
Når alt kommer til alt er der nok alligevel
ikke mange der har 1000 kr. sådan uden videre,
det er mest Banker og Virksomheder og Selskaber,
men de har ikke noget køn,
hverken det ene eller det andet, så de går fri.
Man skulle have været en bank og ikke en pik.
Man skulle have været DFDS og ikke far.
Man skulle have været Jysk Telefon og ikke 06 851361.
Man skulle have været TRYG og ikke 220728-1401.

3.

Og så er et underskud på 6,5 milliarder
ikke engang nok, det bliver ikke spor bedre,
ikke af den grund, det bliver bare ikke værre.
Vi bevarer, lissom Gud, de arbejdsløse og akkordræset,
mangelen på børnehaver og frihed og vuggestuer,
vantrivslen blandt de gamle, børnene og mødrene,
torturen af asfaltarbejderne og de sindslidende,
et pladderhumanistisk TV og en bornert venstrefløj,
og alt det for 6,5 milliarder, fedt, Jørgensen.

Hvorfor ikke sige rent ud at svaret på alle spørgsmål
er KAOS, eller at de dær 13 uheldige halve milliarder
som en fri konkurrence og en privat ejendomsret koster

de afdrages hver dag af børnene og kvinderne
og lønarbejderne og de handicappede og de gamle og de syge,
alle dem vi ikke kan eksportere? Hvorfor ikke
sige rent ud, at hvis fx det kniber med kødeksporten
må vi undvære kød i alle danske hjem?
Hvorfor ikke sige rent ud, at hvis vi afskaffer p-pillen
har vi kød nok alligevel?

gjorde to dage senere. Jeg, midt i mit, sidder nu her og mærker, hvordan det uden opfør lukker sig om mig, nu hvor solen har taget sit pant tilbage og latteren igen er på dens side.

(1986)

SKABNINGENS SUK. Ved at nedskrive dette bryder jeg et løfte jeg som tiårig gav min bedstefar, som var dyrlæge i Sinddal. Når jeg gør det med forholdsvis sindssro har det to årsager, dels at min beretning efter al sandsynlighed vil forekomme de fleste så monstrøs, at de kun i deres drømme får mulighed for at beskæftige sig med den, dels at jeg har den gamle darwinist mistænkt for selv at have givet efter for en litterær tilbøjelighed, da han ved at indpræge blasphemien i et yngre, blødere gemt sikrede den et længere provisorium i det skjulte end hans eget kunne tilbyde den. Han kan have gjort den erfaring at en særegen viden er vanskelig at fortælle og har da blot ønsket at udsætte afsløringen så længe som muligt, men må også have indset, at den som be-

byrder en drengs fantasi med en uhylighed skylder ham et forbud at overtræde.

Min tavshed omfatter følgende: I november 1935 blev min bedstefar kaldt ud til en gård i nærheden af Tolne for at tilse en hest. Man havde ikke ført gjort brug af hans viden derude, men han kendte naturligvis folkene af omtale. Søren

Hust og hans moderløse datter, Marie. De boede de afsides, holdt sig mest for sig selv og straffedes behørigt derfor med idelig snak, ikke mindst den kunne Marie, hvis ubekymrede latter helt nede fra vejen kunne høres perle i det lukkede gårdsrum. Men alt blev passet, så det ud til, mælken stod prompte ved vejen om morgenen, to skinnende junger, den ene med en seddel til købmanden i Tolne klemt fast ved låget.

Da min bedstefar kom gik han sine vane tro direkte ud i stalden, hans gamle Ford var umulig at overhøre, men Søren stod da allerede ved det syge dyr, som han med et nænsomt spark kyste på benene, da dyrlægen trådte ind. Under deres samtalte dukkede Marie op i stalddøren, leende og højgravid, og bød på kaffe. Der var dækket i stuen, men trods latter og frejdighed fra Maries

side ikke den mindste hentydning til hendes tilstand, som hun på den anden side heller ikke umagede sig for at skjule: Hver gang hun lo lagede hun uskønnet hænderne om bugen.

Eftersom han tog for givet, at alt alligevel ville komme for en dag med fødslen tav min bedstefar om Maries forfatning, men da der to år efter igen kom bud fra Søren, samme hest, samme skavank, havde han intet hørt. Alt gik som sidst, bortset fra at hesten var dårligere denne gang, og at Maries latter var falmet til et smil så tretydigt som *La Gioconda's*. Ved kaffen rejste hun sig, nok på et blik fra Søren, og hentede barnet. Det var klædt og svøbt som et spædbarn og næppe meget større, men velnæret, med lyst, krafftigt hår. Dyr lægen, der var i vane med at tro sine egne øjne, stillede himmelfaldne spørgsmål på anatomiens og biologiens vegne og bad om at måtte tage det underlige nor i nærmere øjensyn. Det var en dreng, to år juledag, efter hvad de sagde, sund i alle mæder, ikke den vantrivning man kunne befrygte, hans alder og størrelse taget i betragtning, og ingen tegn på nanisme. Efter moderens udsagn havde han aldrig taget anden næring til sig end hendes lune mælk, og den var

det småt med efterhånden, men han var ikke til at formå til andet og så da heller ikke ud til at savne noget. Der var aldrig kommet lyd fra ham, hverken gråd eller pludren, blikket var fast indtil det urokkelige, men han reagerede tilfredsstilende da dyrlægen førte sin hånd forbi hans ansigt. Han sad ubesværet, men stod ikke når han blev rejst op og lagde sig så såre man slap ham. De spurgte ikke, hverken Søren eller Marie, stirrede blot ufravendt på hans ansigt, og min bedstefar vidste i sin beippelse da ikke af andet at sige end at drengen var rask nok og at de skulle søge læge, en selvmodsigelse der gjorde hans kørsel på hjemturen endnu mere åndsfraværende. Dog ikke værre end at han sansede at holde ind hos lægen i Sindal, en høj, pæreformet agnosterker, efter hvis mening Gustav Wied aldrig ville finde nogen aflosser i litteraturen, af hvilken år-sag han havde fået hvert eneste tryk fra mandslingens hånd indbundet hos Kyster i København. Vranten over at min bedstefar, foruden at sværge til en kollegas son fra Farsø, nu også gik en menneskelæge i bedene, indvilligede han dog i at ledsgage veterinæren, når denne to dage senere igen havde ærinde i Tolne.

Straks de køрte ind på gårdspladsen var min bedstefar klar over at der var noget galt, kørne teede sig i stalden, der var hverken fodret eller malket. Søren kom ud fra stuehuset, strithåret og hvid om læberne, drengen var død samme nat. De gik begge efter ham ind i sovekammeret, og mens lægen undersøgte den lille spurgte min bedstefar efter Marie. Søren svælgede og pagede hen mod vinduet. Derude i haven, længst nede, gik hun frem og tilbage med armene ud fra kroppen og den lange, hvide natkjole blaflændende om benene. Dyr lægen, som godt ville have Søren af vejen for en stund og vel også frygtede for Maries helbred, bad ham hente hende ind. Drengen var kvælt, sagde lægen, ingen ydre mærker, men som læge kunne han dårligt forlade stedet uden at have en dødsårsag, nogen skik måtte der være, og da også Søren, som var vendt tilbage uden Marie, var i nød for en forklaring, enedes de om at lægerne her og nu skulle forsøge en slags obduktion. Hvad de dermed måtte overtræde af regler og forbud var dem formodentlig bekendt. For at skåne Marie for synet, hvis hun skulle forvilde sig ind, riggede de til i en tom bås i den fjerreste ende af stalden med nogle brædder over

krybben, et hestedækken og et frisk lagen. Da lægen lagde det lille lig til rette gik Søren ned i staldens modsatte ende. De skar strupen op og undersøgte luftveje og spiserør, men fandt intet abnormt, hvorpå de åbnede barnets bryst og blotlagde et kaos. Lungerne var så udspilede, at de aldeles havde ødelagt den orden, hvori obducenter ønsker at forefinde det menneskelige bryst. Her forskånede dyr lægen utivivsamt sit skrækslagne barnebarn for detaljer, og da dettes viden heller ikke nu slår til og hans fantasi i et vækstejler ved de billeder den fremkalder, overlader han den til dens himmelflught, men hvor hans panikslagne blik nu end retter sig hen, stirrer det denne roligt blinkende sfinks lige ind i øjnene: I hver af barnets lunger var en stor vinge foldet sammen. Da de havde fået dem gjort fri og vantro foldede dem begge ud, var de på størrelse med en svane, hvide, med blodstænk på de yderste fjær. »Men«, sagde min bedstefar og problematiserede dermed aflejringer i min tidligste arkæologi, »så pakkedes vi det ind, det hele, og fik det gravet ned.« Hver gang jeg siden med ufortrødent håb har genkaldt mig min bedstefars beretning har den

vist sig uimodtagelig for omskrivninger, tidens polemik med vores erindring kan ellers være nadeløs, men denne er forblevet indiskutabel som et fossil. End ikke nu, hvor den er bragt for en dag, spører jeg anden forandring end hvad en skriftlig fremstilling medfører. Til min sorg fremstår den her mere som en fortælling, en fortøbende film, hvor hvert billede for at indprænte sig må slette det foregående, end som det billede jeg ser for mig, et brueghelsk snapshot, hvor alt er til stede samtidig og hvor hver detalje forsvarer sin plads med selvfolge. Hvorom altting er, hvad enten nu Bellerofon har haft et naturstridigt møde med ærkeenglen i luften over Tolnæ, eller dyret i sin inkarnation fra Boiardo's *Orlando Inamorato* kom ned fra bakkerne, eller hermafroditen var gået på vingerne, ene og med nye forholdsordrer, eller der var tale om en sen Ikaros, der i en styrregn af gyldne svingfjer havnede i et brakvand og derfra kravlede bort til en bizar genfødsel, så er jeg som vidne, ikke til begivenheden, men til historien, i den grad dens fanget, at jeg næppe skal gøre mig håb om at undslippe synet af disse mægtige, blodplettede vinager, der i min bedstefars nøgterne faksimile uaf-

brudt åbner og lukker sig, næsten som om de fløj.

KVINDEN PÅ MADAGASKAR. *Og er det ikke farligt at drive Afguderi med så anelæssige Ord som Tananarive?* Sophus Claussen. Breve, bd. 2, 85. Da det velrenommerede amerikanske tidsskrift *The National Geographic Magazine* i 1939 udsendte sit novembernummer indeholdt det til abonnenternes overraskelse en artikel om nye kunststoffer. Ikke at de ønskede at forholderes oplysning om den eksisterende til rådighed stående virkelighed, slet ikke, artiklen kunne blot ikke, hvem han havde teksten eller de righoldige illustrationer angik, henføres til nogen specifik geografisk lokalitet. Jægere og globetrottere mere end antydede i breve og telefonoppringninger, at artiklen var et falso, et fantasteri, eller skyldtes en redaktionel lapsus, foranlediget af den netop erkærede europæiske krig. Dette var for så vidt sandt, som den malplacerede artikel gjorde fyldt for en anden, hvis indhold ikke ville have foruroget læserne mindre og som nok kunne

Gittes monolog om frihed

der ska' ikk' vær' noget dær,
men mi' frihed, dær trækker jeg alså grænsen.«
Så ku' han oss' godt forstå' et,
for ve' du hva',
han har jo hans ishockey, ikk' oss',
og dær er jeg tolerant, op te' hundrede procent,
Susanne,

Nej, også, frihed,
det ka' jeg ikk' uden,
sårn er'et bar', jammens, det er'et.
Mi' frihed, det vil jeg også.

Ikk' for a' jeg ska' gör' mig te' noget særlig',
overhodet ikk',
men hvis nogen begynder, ikk' oss',
og ta'r mi' frihed fra mig a',
så' jeg bar' lost, også.
Jeg tror ikk', jeg ku' lev' uden mi' frihed,
jeg ve' sgisme ikk' hva' jeg sku' still' op uden,
man er jo den man er, ikk' oss',
jeg er ihverfel.

Men en kamp, det er'et også,
det' rigtig' nok hva' de siger,
si' frihed, det' ikk' noget man bar' har, ikk' oss',
det ska' man slås for,
og det' alså en kamp, Susanne, hver evig' dag,
det er'et også godt nok.
Preben, han blir sur når jeg sir'et,
det' lissom ikk' noget for ham, sir han så,
han syns lissom vi ska' vær' fælles om det hel',
oss' frihed.

»Nej, Preben, « sir jeg så,
»det må du alså ikk' forlang', «
og det sagde jeg ren' ud,
»Preben, « sagde jeg, »meget ve' jeg gör' for dig,

tirsdag og torsdag,
så' ska' han oss' det samm' me' mig,
det' alså nødvendig', ikk' oss', tolerance,
og han gör'et, Preben, han gör'et,
han' nød' te' et,
fordi hvis jeg mister mi' frihed, ikk' oss',
så' mister jeg mi' identitet, også,
ja, det føler jeg bar',
og den vil jeg da nødig gå glip a',
jammen, hvor er vi så henn', ikk' oss',
me' hus og alting?
Nej, mi' frihed,

det' bar' mig, Susanne, det er'et alså godt nok.

Gittes monolog om krisen i landbruget

Jammen, de mener'et, Susanne,
de' alså i nød,
nu Prebens far, ikk' oss', vi var jo derud'
sidst' lørdag, lidt æg og så kød,
og det' godt nok slem'.

»Ja, vi ved snar' ikk' vor' leven' råd,«
sagde han oss', Prebens far, alså, Niels, ikk' oss'.

De sætter peng' te' hver dag,
og hun had' lig' fået ny' køkken, hans mor,
me' det hel', ikk' oss', - aubergine,
emhæit' og al ting!

Men hun brugt'en ikk',
nej, hun syn's hun fik gigt a'en,
hun syn's lissom det trak fra'en,
hun var nød' te' og ha' hendes frakk' på
når hun stod og lavet mad.

Det grad Niels alså ikk' sidd' og se på,
de slukket for'en.

Det' alså synd de ska' ha' al' det kris',
det er' et alså,
nu hvor de sku' te' og ha' et lidt godt
me' Preben i vej og hans søster og sårn.

Men man mærker ikk' noget te'et, kris',
ikk' sårn i det daglig',
hun had' da bagt, og lagkag', ny fjernsyn,
jeg mærket overhodet ikk' noget te' kris',
ikk' førend de sa'et.

»Det' lissom oss' mer bag kulissern',«
sagde Preben, den gang vi kørt' hjemad,
»foderstoffer og sårn, afskrivninger osv.«
Det lyder altså flot, når han snakker sårn, Preben,
vi glemt' hel' og kør' rally på hjemvejen.
Det' mest ham der kigger ud te'em,
hver fjortens dag eller sårn,
ja, når han lissom har tid, alså,
han har jo hans rally.

»Du ka' jo ta' og kør' rally derud, « sir jeg så,
når'et varer for læng', før han får kommen derud.
For de går jo og venter, ikk' oss', om søndagen.
Eller oss' så henter vi'em,
ja, for og vær' sikker, ikk' oss',
sårn så de ikk' kommer a' dem sel'.
Det ka' han alså ikk' ta', Preben,
det ka' han alså ikk',
og ve'du hva', Susanne,
jeg ka' lissom godt lev' mig ind i et,
de kører Vauxhall,
en gammel syogtresser, ikk' oss',
og den ka' vi alså ikk',
vi ka' alså ikk' ha'en holden'!
Nu sidst de kom, ikk' oss',
da vidst' vi'et altså godt nok i forvejen,
så had' han bakket hans Toyota ud, Preben,
sårn så de ble' nød' te' og kør' ind, ikk' oss',
- så påkørt' de hans blodbøg!
De troed' fliser' de var te' og gå på,
så de kør' udenom flisern' - lig' ind i'en!
De holdt oven på'en!

Nu næst' gang de kommer, ikk' oss',
så skubber vi alså Vauxhall'en lidt hen,
te' ud for naboen, de' lærer' begg' to',
de' nød' te' og find' dem i' et.
A' me'en, det vil de alså ikk', de gammel,
han har to mer syvogtresser' holdend' derhjemm',
som han går og piller ve', reserv'del' og sårm.
»Uh, det' oss' det kris',« siger Preben,
»det' hård' ve'em.«
Det' alså oss' for gal', Susanne, det er'et,
de slider og de slider,
du sku' se der' hænder,
du sku' alså ta' og se'em en gang, Susanne,
og hvem takker' em for'et?
Hva' har de ud a'et? –
Det' nu heller ikke så pæn' som man siger, landbrug,
det er'et alså ikk',
ikk' når'en kommer nær på, ihverfel,
det' alså slæm',
og når de så ikk' engang lissom tjener på'et,
ja, nu tvangsaktioner, ikk' oss',
jeg ka' alså godt forstå de gör'et, Susanne,
det ka' jeg,
de' alså i nød, bøndern'.

Gittes monolog om Christiansborg

Gittes monolog om Nationalbanken

Nå, det' dær de gör'et!
Ja, det' godt nok flot, det er'et alså,
oss' lidt blæret, jo, det syn's jeg,
al' det antik, ikk' oss', ta' bar' vinduern',
- ja, og så tårn,
jeg ve' da ikk' hva' de ska' hel' derop for!
Lidt mindre ku' vel gör'et,
sårn som de er kørend'.
Preben, han vill' alså bli' sur
hvis han så det her, det' hel' sikker!
De sku' ha' ladt vær' me' et, det sku' de alså,
og funden dem noget mer' moderne,
det' for antik, det dær!
De ku' jo bar' ta' hesten med derud, ikk' oss',
hvis de er så glad' for'en!
Preben og så mig,
vi had' alså flyttet for læng' siden,
hvis a' det var os der boet sårn,
det' hel' sikker',
- og så de trapper!
»Man ska' alså ka' gå lig' ind,« sir Preben,
»fra gaden!«
Sårn ser vi nu på'et,
det' bar' lissom ikk' os, det dær!

Jammen, hva' er'et?
Hva' har de gjort a' vinduern?
Ska'et nu te' og vær' moderne
me' uden vinduer?
Hva' ka'et vær'? -
Den ligner Karinas fryser,
det gör'en godt nok, ja, den ny, alså, -
hva' søren ka'en vær' te'?
De' da nød' te' og brænd' lys derind',
det' de da i hverfel, hel' dagen,
hvis alså der er nogen derind', -
godt det ikk' går på mi' måler, sir jeg bar',
det må sgisme vær' en dyr een
og ha' liggend', den dær.
(Læser skiltet ved indgangen)
Nå! Jammen så har de sgi og' råd te'et, da! ♫
Nå, sårn ser den ud,
ja, det' ikk' altid den ka' se'et.
Det ska' jeg alså husk' og sig' te' Karina,
a' hendes fryser den' lissom Nationalbanken,
jeg tror slet ikk' hun har tænkt over'et,
den' hel' ny, ikk' oss',
nejh, hun blir sur!